

[Aksel Larsen.]

endda uden skatteforhøjelser til at løse en mængde af de opgaver, man nu har ladet uløst.

Venstre og de konservative søger forståeligt nok endnu at leve højt på det såkaldte VK-program. Jeg skal erkende rigtigheden af, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde, at selv om man fra regeringspartierne påstår, at dette program er dødt og magtesløst, beskæftiger deres ordførere, ikke mindst socialdemokratiets, sig særdeles meget med liget. Det synes jeg imidlertid ikke man behøver at blive så forbavset over. Der kan holdes særdeles lange gravtaler og skrives særdeles lange nekrologer over afdøde. At man så ikke behøver at gøre det, er en anden sag, men det, der har været det bærende i dette program, eller i hvert fald det, befolkningen har lagt mærke til, er kravene eller måske rettere løfterne om de meget betydelige skattenedsættelser, som venstre og de konservative vil opvarte befolkningen med, når de får flertal i folketinget ved et valg. Det får de ikke, og det ved venstre og de konservative også aldeles udmærket, og derfor er deres bitterhed sådan set forståelig. Derfor er det også forståeligt, at de så inkvisitorisk forlanger at få besked om datoen for valget. Jeg ved ikke, om de får beskeden; det er et spørgsmål, om den er fastsat endnu, men jeg ved bare, at hvis vælgerne har nogen hukommelse, så lader de være med at løbe efter de lygtemænd, der hedder løfter om skattenedsættelser, hvis de vil stemme på dette eller hint parti.

I 1950 lovede venstre og de konservative også skattenedsættelser forud for et valg. Så fik vi valget, og der gik et par måneder. Regeringen gled i smørret, og venstre og de konservative dannede regering. Ja, hvad var det første, denne regering foretog sig? Det var at sætte skatterne i vejret med 500 millioner årligt, og dernæst fik vi den tvungne opsparing. Jeg vil imidlertid ikke give mig til at diskutere bevæggrundene for, at det kom o. s. v.; det, jeg vil gøre opmærksom på, er, at også dengang fik man løfter om, at skatterne skulle blive sat ned, hvis man ville være så flink at stemme på venstre og de konservative, og det får vi også nu, og så er det spørgsmålet,

om man kan have mere tillid til løfterne nu, end man kunne dengang. Jeg synes jævnt væk, erfaringen er den, at lige gyldigt hvordan valget er forløbet, og hvilke partier der har fået regeringsmagten efter et valg, og lige gyldigt om de før et valg har lovet skattenedsættelser, har de, når valget er overstået og partiet er kommet til regeringsmagten, taget fat på at pålægge nogle nye skatter.

Jeg tror for øvrigt ikke, at det, der er det mest aktuelle og påtrængende nu, er skattenedsættelser i almindelighed. Jeg tror, det er mest nødvendigt med en skattereform, ikke alene af skattelovgivningen, så den bliver mere overskuelig, mindre bureaukratisk og lettere at administrere, men naturligvis også sådan, at skatterne fordeles med rimelighed, at de mest bærekraftige skuldre kommer til at bære de største skatter. Jeg tror ikke, det gælder om at stræbe efter, at staten og kommunerne i almindelighed får færre penge til rådighed. Jeg tror tværtimod, det vil være gavnligt, om staten har de fornødne midler til at løse de opgaver, som det, man kalder erhvervslivet, ikke kan og formentlig heller ikke vil løse.

Jeg skal ikke bruge lang tid til at opregne alle de opgaver, der kan være tale om. Jeg vil kun nævne som nogle eksempler, at der endnu er uhyre store mangler ved den sociale lovgivning her i Danmark, og at man kan begynde ved de små børn og ende med folkepensionisterne; der tiltrænges reformer og fremskridt. Jeg kan nævne skolevæsenet. Man kan kritisere den ny skoleordning så meget, man vil; jeg tror ikke, det så meget er ordningen, der er noget i vejen med, som den omstændighed, at man ikke har eller ikke stiller de fornødne midler til rådighed for at føre den tilfredsstillende ud i livet.

Jeg kan nævne boligbyggeriet, hvor det efter min mening er absolut nødvendigt, at staten hjælper med til, at der bliver bygget et tilstrækkeligt antal tilstrækkelig gode boliger til tilstrækkelig lave huslejer; og om samfundet skulle investere betydelige midler i dette og ikke få dem igen, vil jeg ikke finde, at der sker nogen ulykke herved, tværtimod.

Jeg vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at hvis vi ikke her i landet får gennemført en lovgivning, som gør det muligt for